

Koko totuus

CARA HUNTER

Suomentanut Arto Schroderus

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos: *The Whole Truth*

Copyright © Shinleopard Ltd, 2021

The moral right of the copyright holder has been asserted

Lyrics to 'I shall be released' copyright © 1967, 1970 by Dwarf Music;

renewed 1995 by Dwarf Music. All rights reserved. International copyright secured.

Reprinted by permission.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-46784-7

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023

*Judithille,
erityisen hienolle naiselle*

Katsaus Fawley'n mappiin...

Tämä on Fawley-sarjan viides osa, mutta siltä varalta, että kirja on lukijalle ensimmäinen, tarvitaan ehkä pikainen yhteenveto ryhmän tärkeimmistä jäsenistä, jotta lukeminen pääsee saman tien vauhtiin. Ensimmäisenä tietysti mies itse...

Nimi	Rikoskomisario Adam Fawley
Ikä	46
Aviossa?	Kyllä, vaimo nimeltä Alex, 44 v., työskentelee Oxfordissa asianajajana.
Lapsia?	Adamin ja Alexin kymmenvuotias poika Jake teki itsemurhan kaksi vuotta sitten. Järkytys oli niin valtava, että he eivät voineet kuvitellakaan toisen lapsen hankkimista. Mutta nyt Alex on jälleen raskaana...
Luonne	<p>Itseään tutkiskeleva, tarkkaavainen ja älykäs, ulkoisesti sietokykyinen, sisäisesti ei niinkään. Ei piittaa siitä, että Alex ansaitsee enemmän tai että Alex on korkokengissä häntä pidempi. Hyvä luovassa ajattelussa ja huono työpaikkapolitiikassa. Myötätuntoinen ja reilu, mutta huonojakin puolia löytyy: hän voi olla kärsimätön ja lyhytpinnainen. Hän varttui ankeassa esikaupungissa Lontoon pohjoisosissa, ja hän on adoptiolapsi, mikä tosin selvisi hänelle vahingossa – hänen vanhempansa eivät ole koskaan keskustelleet asiasta.</p> <p>Ei katso rikosjuttuja televisiosta (saa niistä tarpeekseen työpäivänsä aikana), kuuntelee Oasista ja Bachia ja Roxy Musicia (kun Alex sanoi häntä kerran Bryan Ferryn näköiseksi, hän vastasi: "Kun olisinkin"); jos hänellä olisi lemmikki, se olisi kissa (ei tosin ole koskaan ollut); hänen lempiviininsä on Merlot, hän pitää espanjalaisesta ruuasta (mutta syö aivan liikaa pizzaa); ja yllätys yllätys, hänen lempivärinsä on sininen.</p>

Nimi	Rikosylikonstaapeli Chris Gislingham (vastikään ylennetty rikoskonstaapelista)
Ikä	42
Aviossa?	Kyllä, Janetin kanssa.
Lapsia?	Billy, melkein 2 v.
Luonne	Pirteä, hyväntuulinen, ahkera, kunnollinen. Ja kova Chelsea-fani.
	<i>"Häntä kuvaillaan aina 'vankaksi' ja 'vakaaksi' eikä vain siksi, että vyötäröön on tullut hiukan ylimääräistä. Jokainen rikospoliisin yksikkö tarvitsee oman gislinghaminsa, sillä tiukan paikan tullen juuri hän on se, jota itse kukin toivoisi apuun."</i>

Nimi	Rikoskonstaapeli Gareth Quinn (alennettu äskettäin rikosylikonstaapelin arvosta; syy: suhde epäilyyn)
Ikä	36
Aviossa?	Ei puhuttakaan.
Luonne	Ylimielinen, kunnianhimoinen, hyvännäköinen. Fawleyn kuvauksen mukaan "parransänki tyylikkäässä puvussa".
	<i>"Quinn meni ylikonstaapelin virkaan kuin koira veteen – suoraa päätä ja kovalla roiskeella."</i>

Nimi	Rikoskonstaapeli Verity Everett
Ikä	33
Aviossa?	Ei. Mutta hänellä on kissa (Hector).
Luonne	Yksityishenkilönä leppoisa, ammatillisesti häikäilemätön. Ei luota kykyihinsä, vaikka syytä olisi (kuten Fawley hyvin tietää).
	<i>"Voi olla, että hän näyttää neiti Marplen nuoremmalta versiolta, mutta hän on aivan yhtä hellittämätön. Tai niin kuin Gisillä on tapana sanoa: Ev on ihan varmasti ollut edellisessä elämässään vihikoira."</i>

Nimi	Rikoskonstaapeli Erica Somer
Ikä	29
Aviossa?	Ei. Mutta on juuri alkanut seurustella Hampshiren poliisissa työskentelevän ylikomisario Giles Saumarezin kanssa.
Lunne	Tutkinto englanninkielisestä kirjallisuudesta, toimi opettajana ennen kuin liittyi poliisivoimiin (ensimmäisessä kirjassa hän ei ole vielä rikostutkija vaan virkapukuinen konstaapeli). Sukunimi on anagrammi Morsesta – hatunnostoni Oxfordin suurimmalle rikosetsivälle!
	<i>"Näen, kun miehet aliarvioivat häntä siksi, että hän on viehättävä ja virkapuvussa, ja näen, miten hän noteeraa tämän faktan ja hyödyntää sitä."</i>

Nimi	Rikoskonstaapeli Andrew Baxter
Ikä	38
Aviossa?	Kyllä, lapseton
Lunne	Eleetön mutta luotettava. Hyvä tietokonejutuissa, joten hänelle säilytetään usein kaikki sellainen.
	<i>"Tukeva mies vähän liian pienessä puvussa. Paidannappien välit irvistävät hieman. Kaljuuntuva, hieman hengästynyt. Matkalla korkeaan verenspaineeseen. Näyttää nelikymppiseltä mutta on luultavasti ainakin viisi vuotta nuorempi."</i>

Nimi	Rikoskonstaapeli Anthony Asante
Ikä	32
Aviossa?	Ei
Lunne	Valmistui ennätysnopeasti poliisiksi, ryhmän uusi jäsen, siirtynyt vastikään Metistä Oxfordiin. Erittäin varakkaat vanhemmat, ghanalainen isä entinen diplomaatti. Fawleyn kuvauksen mukaan: "Tunnollinen, älykäs, teknisesti loistava. Tekee mitä pyydetään ja on oikeassa kohtaa aloitekykyinen. Ja silti en oikein pääse hänestä perille. Aina kun kuvittelen tietäväni, mikä häntä motivoi, hän onnistuu yllättämään."

Ryhmän muut jäsenet ovat Alan Challow, Nina Mukerjee ja Clive Conway, ja rikostekniikan puolelta patologi Colin Boddie ja profiloija Bryan Gow.

Esinäytös

Eli tiedät mitä pitää tehdä?

Joo hoituu

Ja haluat aivan varmasti tehdä tämän?

Vittu onko parempaa ideaa?

Kunhan sanon. Koska jos tämä menee pieleen...

Ei mene. Siis jos teet niin kuin sanoin

Okei okei uskotaan

En pyytäisi jos ei olisi pakko

Tuollaiset kuin F kuvittelevat voivansa tehdä mitä vain. Sellaiset eivät välitä paskaakaan kenestäkään muusta

On jo aikakin että joku kääntää asetelmat

Luulin että olet samaa mieltä?

Olen mutta tämä on paljon enemmän kuin samalla mitalla maksamista

PALJON enemmän

Tämä on ainut tapa estää että sama tapahtuu uudestaan

Kai ymmärrät?

Joo ymmärrän

Saat kostosi

Niin kuin aikaisemmin sanoin. Se ei ole kosto

Se on oikeutta

Adam Fawley
7. heinäkuuta 2018
13:15

”Ottaako joku vielä skumppaa? Isä – maistuuko? Et edes aja, eli ei mitään tekosyitä.”

Stephen Sheldon hymyilee tyttärelleen, joka väijyy hänen takanaan pullo kädessään. ”No, olkoon menneeksi. Ikäloppuna ei onneksi tarvitse enää välittää mistään hiton riskirajoista.”

Hänen vaimonsa vilkaisee häntä ironisen hyväntahtoisesti, sillä molemmat tietävät, että Stephenin on oltava tarkkana terveytensä kanssa, mutta vaimo ei selvästikään aio niuhottaa toisen syntymäpäivänä.

Nell Heneghan kumartuu ja täyttää Stephenin lasin. ”Seitsemänkymmentävuotias ei ole vanha, isä. Ei nykyään.”

”Kerro se nivelilleni”, Stephen sanoo naurahtaen, kun Nell kiertää pöytää ja täyttää vieraiden laseja.

Tavoitan Alexin käden pöydän alla ja tunnen mekon ohuen kankaan takertuvan hänen kosteaa reittään vasten. Luoja tietää, miltä mahtaa tuntua 35. raskausviikolla näissä lämpötiloissa. Hänen ylähuulellaan on hikikarpaloita ja kulmakarvojen välissä ohut pikku poimu, joita toiset eivät luultavasti huomaa. Niin kuin arvasin: tämä on ollut hänelle liian rasittavaa. Sanoin kyllä, ettei meidän ollut pakko – eikä kukaan sitä häneltä odottaisikaan, varsinkaan tällä säällä, ja Nell oli tarjoutunut järjestämään kaiken – mutta Alex halusi välttämättä. Nyt on kuulemma meidän

vuoro, eikä olisi reilua pyytää sitä siskolta peräkkäisinä vuosina. Mutta ei se ole varsinainen syy. Hän tietää sen, ja niin tiedän minäkin. Raskauden edetessä Alexin maailma supistuu; hän poistuu hädin tuskin enää talosta, eikä puhuttakaan, että hän suosuisi yhdeksäntoista kilometrin ajomatkalle Abingdoniin. Syy on Alexin huoli vauvasta, niin sanoin Nellille, joka nyökkäsi ja sanoi tunteneensa itsekin samoin tuossa vaiheessa, ja että oli aivan luonnollista, että Alex oli levoton. Ja Nell on oikeassa. Tai siis olisi oikeassa, jos se olisi ainut syy.

Ulkona pihalla Nellin lapset pelaavat jalkapalloa koiransa kanssa ja potkivat vuorotellen rankkareita. Lapset ovat yksitoista ja yhdeksän. Jake olisi nyt kaksitoista. Ei enää pikkupoika mutta ei vielä oikein muutakaan. Ennen kuin Alex tuli uudestaan raskaaksi huomasin välillä haaveilevani siitä, miten he olisivat viettäneet aikaa yhdessä, Jake ja serkut. Jake ei koskaan ollut erityisen kiinnostunut urheilusta, mutta olisiko hän kuitenkin mukana tuolla, jos olisi täällä nyt? Tavallaan toivoisin, että hän pelaisi mukana, joko kiltteyttään tai miellyttääkseen äitiään tai koska piti koirista, mutta toisaalta toivoisin, että hän olisi vain mököttävä ja yhteistyöhaluton kaksitoistavuotias. Olen oppinut kanta-pään kautta, miten vaikeaa on olla tekemättä pyhimystä lapsesta, jota ei enää ole.

Audrey Sheldon vilkaisee minua. Hänen ilmeensä on ystävällinen, omani aavistuksen kiusaantunut. Alexin vanhemmat ymmärtävät paremmin kuin kukaan, mitä jouduimme kokemaan menettäessämme Jaken, mutta Audrey'n sympatia on niin kuin hänen sitruunajuustokakkunsa – ei hullumpaa, mutta en jaksakaan sitä kovin paljon. Nousen jaloilleni ja alan kerätä lautasia. Nellin mies Gerry yrittää ponnettomasti auttaa, mutta taputan häntä leppoisasti olalle ja painan hänet päättäväisesti takaisin tuoliin.

”Te toitte kaiken ruuan. Minun vuoroni.”

Alex hymyilee minulle kiitollisena, kun otan hänen jälki-ruokalautasensa. Hänen isänsä on kehottanut häntä ”syömään kunnolla” viimeiset kymmenen minuuttia. Jotkin vanhemmuuteen liittyvät asiat eivät ikinä muutu. Äitini tekee samaa minulle. Kahdenkymmenen vuoden kuluttua teen sitä itsekin. Jos luojaa suo.

Keittiön puolella Nell latoo astioita tiskikoneeseen, ja vaikka hän tekee sen aivan väärin, vastustan pakottavaa tarvetta sekaantua asiaan, koska tiedän, ettei hän voi sietää sitä; Alexin mielestä tiskikoneet ovat kuin grillejä – miehet eivät yksinkertaisesti voi olla änkeämättä paikalle parempine neuvoineen. Nell hymyilee nähdessään minut. Pidän hänestä, olen aina pitänyt. Yhtä terävä kuin siskonsa ja aivan yhtä suorapuheinen. Nellillä on hyvä elämä Gerryn kanssa. Omakotitalo, laskettelua (Val d’Isère), koira (kuulemma cockerpoo, mutta tassujen koosta päätellen seassa on ainakin neljännes jääkarhua). Hän on vakuutusmatemaatikko (siis Gerry, ei koira), ja rehellisesti sanoen Dino on huomattavasti mielenkiintoisempi kuin Gerry, mutta sen olen aina pitänyt omana tietonani.

Nyt Nell katsoo minua, ja tiedän tarkalleen, mitä tuo nimenomainen katse merkitsee. Hän haluaa Vaihtaa Pari Sanaa. Ja koska hän on Nell, hän käy suoraan asiaan. Aivan kuin siskonsa.

”Olen vähän huolissani Alexista. Hän ei näytä hyvävointiselta.”

Vedän syvään henkeä. ”Tiedän, mitä tarkoitat, eikä tämä helvetin helle yhtään auta, mutta Alex käy säännöllisesti tarkastuksissa. Paljon tiuhempaan kuin samassa tilanteessa olevat naiset yleensä.”

Mutta useimmat naiset samassa tilanteessa eivät olekaan joutuneet sairaalahoitoon korkean verenpaineen takia, eikä heitä ole määrätty vuodelepoon.

Nell nojaa tasoon ja kurottaa astiapyyhettä, pyyhkii kätensä. ”Hän ei syönyt paljon mitään.”

”Yritän, ihan tosi –”

”Ja hän näyttää *täysin* uupuneelta.”

Hän katsoo minua kulmat kurtussa. Täytyyhän tämän toki olla jotenkin minun syytäni. Ulkona pihalla Ben tekee maalin ja alkaa juosta nurmikolla T-paita pään yli vedettynä. Nell vilkaisee heitä ja kohdistaa sitten katseensa taas tiukasti minuun.

Yritän uudelleen. ”Hän ei nuku hyvin – tiedät, millaista se on viimeisellä kolmanneksella. Hyvää asentoa ei tunnu löytyvän.”

Mutta Nellin ilme pysyy. Nicky huutaa nyt, että maali oli fus-kua. Gerry nousee ja menee ikkunaan ja käskee kovaan ääneen poikiaan leikkimään kiltisti, ja sävyssä on sitä vanhemman mahtipontisuutta, jota kukaan ei tunnusta käyttävänsä. Siinä muuten toinen asia, joka vanhemmuudessa ei tunnu muuttuvan.

”Kuule hei”, minä sanon, ”töissä on kiirettä, mutta yritän parhaani mukaan tehdä kotitöitä, ja meillä käy siivooja kerran viikossa.”

Nell seuraa katseellaan poikiaan. ”Juteltiin Alexin kanssa tuossa aiemmin”, hän sanoo kääntymättä minuun päin. ”Olet kuulemma muuttanut vierashuoneeseen.”

Nyökkään. ”Siksi vain, etten herättäisi häntä. Varsinkin kun nousen nykyään neljä kertaa viikossa melkein aamuyöstä ehtiäk-seni salille.”

Hän kääntyy minuun päin. ”Tekeekö lopettaminen edelleen tiukkaa?”

Sanoja säestävä ilme on viileä mutta ei epäystävällinen: Nell on itsekin entinen tupakoiija. Hän tietää kaiken strategioista, joita nikotiinin puutteeseen käytetään.

Kokeilen ovelaa hymyä. ”Aivan hirveää. Mutta kyllä se tästä pikku hiljaa.”

Hän katsastaa minut päästä varpaisiin. ”Ja pientä kiinteytymistäkin havaittavissa näköjään. Pukee sinua.”

Nauran. ”Helvetinmoinen ihme ottaen huomioon, että minttu-pastilleja menee rullan verran tunnissa.”

Pieni tauko, ja sitten lopulta hän hymyilee. Mutta epätoivoisesti. ”Kunhan pidät huolta Alexista, jooko? Hän on niin stressaantunut – lapsi on hänelle niin tärkeä. En tiedä, mitä hän teki, jos –” Hän lopettaa, puraisee huultaan ja katsoo pois.

”Nell, kuule – Alex on turvassa minun kanssani. Nyt ja tulevaisuudessa. Kai tiedät sen?”

Hän kääntyy katsomaan minua, nyökkää, ja minä odotan. Tiedän, mitä hän haluaa sanoa ja miksi hänellä on niin suuria vaikeuksia sanoa sitä.

”Siitä oli lehdissä”, hän lopulta sanoo. ”Hän on päässyt vapaaksi, eikö olekin? Siis Gavin Parrie.”

”Kyllä, vapaana on.” Pakotan hänet katsomaan itseäni. ”Mutta hän on valvotussa koevapaudessa – ja sääntely on ankaraa. Minne hän saa mennä, keitä hän saa tavata.”

Hänen huulensa värähtää hieman. ”Ja hänellä on sellainen panta, eikö niin? Että tiedetään vuorokauden ympäri, missä hän on?”

Pudistan päätäni. ”Ne vehkeet eivät useimmiten ole niin kehittyneitä. Ei vielä. Pannat on linkitetty rikollisen osoitteeseen. Jos hän siirtyy tietyn kantaman ulkopuolelle, valvontajärjestelmä hälyttää.”

”Ja niin kuin Gerry sanoi, jos hän liikkuisi täällä *päinkään*, hän lentäisi takaisin vankilaan niin nopeasti, että tukka lähtisi päästä. Eikö niin?”

Vedän syvään henkeä. ”Niin.”

”Eli miksi hän edes ottaisi niin valtavaa riskiä?” Hän yrittää tahdonvoimallaan pakottaa minut olemaan samaa mieltä,

pakottaa minut vähättelemään omia pelkojaan. ”Ei hän tyhmä ole, hänellä on aivan liian paljon menetettävää.”

”Niin.”

Hän huokaisee. ”Anteeksi. Olet luultavasti sitä mieltä, että ylireagoin. En vain saa päästäni niitä uhkauksia, joita hän esitti oikeussalissa...”

Hän ei mitenkään voi tietää, kuinka vaikeaa on olla sellainen mies, joka hän haluaisi minun olevan. Mutta yritän. ”Kunhan päästeli höyryjä. Näitä sattuu jatkuvasti. Eikä tuo minusta ole mitään ylireagointia. Perheet ovat aina huolissaan, kun rikoksen tekijä päästetään vapaaksi. Muut uhrin käyvät läpi täsmälleen saman.”

”Mutta Alexilla on sentään sinut”, hän sanoo ja hymyilee epävarmasti. ”Oma yksityinen suojelupoliisinsa.”

Siihen en uskalla vastata mitään, mutta onneksi ei tarvitsekaan. Hän hipaisee minua lempeästi käsivarresta ja nostaa lautaspinon. ”Taitaa olla paras, että mennään. Alkavat pian ihmetellä, mitä täällä oikein touhutaan.”

Kun kävelen takaisin ruokasaliin, mietin, mitä hän olisi mahtanut sanoa, jos tietäisi totuuden.

Gavin Parrie ei ole tyhmä, siinä Nell on oikeassa. Ja miehellä on helvetin paljon hävittävää, siinäkin hän on oikeassa. Mutta syy Gavin Parriella on. Syy, joka saattaa – ehkä – olla riskin arvoinen.

Kosto.

Hän ei nimittäin pelkästään päästellyt höyryjä sinä päivänä oikeussalissa.

Hän oli syyllinen. Hän tietää sen yhtä hyvin kuin minä. Mutta on toinenkin asia, jonka molemmat tiedämme.

Gavin Parrien tuomio perustui valheeseen.

Daily Mail

21. joulukuuta 1999

**”TIENVARSAIRAISKAAJALLE” ELINKAUTINEN
Oikeuden puheenjohtaja Gavin Parriesta: ”Paha, turmeltu-
nut mies, joka ei tunne katumusta”**

John Smithson

”Tienvarsiraiskaajaksi” kutsuttu saalistaja tuomittiin eilen Old Baileyssa elinkautiseen vankeuteen yhdeksänviikkoisen oikeudenkäynnin päätteeksi. Tuomari Peter Healey kuvasi Gavien Parrieta ”pahaksi, turmeltuneeksi mieheksi, joka ei tunne katumusta”, ja suositti Parrien tuomioksi vähintään viittätoista vuotta. Tuomionluku kirvoitti oikeussalissa huutomyrskyn ja Parrien omaiset syytivät yleisölehteriltä solvauksia sekä oikeuden puheenjohtajalle että valamiehistölle.

Parrie on aina sanonut olevansa syytön raiskauksiin ja raiskausyhteyksiin, joiden uhreiksi joutui seitsemän nuorta naista Oxfordin seudulla tammi- ja joulukuun välisenä aikana vuonna 1998. Rikosjuttu ratkesi Parrien vuokraamasta autotallista löytyneillä rikosteknisillä todisteilla, joita Parrie sanoi väärennetyiksi: omien sanojensa mukaan hän oli joutunut Thames Valleyn poliisin lavastamaksi. Pois talutettaessa tuomittu esitti tappouhkauksia poliisille, joka oli ollut avainasemassa hänen kiinniottamisessaan. Parrie uhkasi ”hoitaa” poliisin ja sanoi, että poliisin perhe joutuisi vilkuilemaan selkensä taakse ”lopun ikänsä”. Kyseinen poliisi, rikosylikonstaapeli Adam Fawley, on saanut poliisimestarilta kiitosta työstään jutun parissa.

Tuomion jälkeisessä lausunnossaan Thames Valleyn ylitarkastaja Michael Oswald sanoi olevansa vakuuttunut

tuomitun syyllisyydestä ja vahvisti, ettei muita uskottavia epäiltyjä ollut noussut esiin rikostutkinnassa, joka oli laajentunut koko maan kattavaksi. ”Olen ylpeä ryhmästäni. He paiskivat kovasti töitä ja löysivät näiden kauhistuttavien rikosten tekijän ja saattoivat hänet edesvastuuseen, eikä heitä kohtaan voi hyväksyä minkäänlaista uhkailua tai pelottelua. Poliisit vaarantavat säännöllisesti henkensä suojellessaan kansalaisia, ja voitte olla varmoja siitä, että pidämme jatkossakin kaikin tavoin huolta poliisiemme ja heidän perheidensä turvallisuudesta.”

Jennifer Godard, joka on itsemurhaan päätyneen raiskauksen uhrin äiti, puhui tuomion jälkeen toimittajille oikeussalin ulkopuolella ja sanoi, että vaikka mikään ei voisi tuoda hänen tyttärtään takaisin, hän saisi ehkä nyt levätä rauhassa: ”Mies, joka tuhosi hänen elämänsä, saa lopulta-kin ansionsa mukaan, ja paha saa palkkansa.”

* * *

St Aldate’sin poliisiasemalla ylikonstaapeli Paul Woods on ilta-päivän päivystystiskillä eikä pidä siitä alkuunkaan. Nykyään hän työskentelee ihan eri sfääreissä, oikein pidätettyjen säilytystilan puolella, mutta toimistosihtheeri on lomalla ja häntä sijaistaneella konstaapelilla on ruokamyrkytys, ja Woods veti lyhyen korren. Lyhyt on nyt myös pinna. Ensinnäkin on ihan liian kuuma. BBC Oxfordin mukaan lämpötila voisi nousta tänään kolmeen-kymmeneen. *Kolmeenkymmeneen*. Ihan tolkutonta, ei voi muuta sanoa. Hän on pönkännyt pääoven auki, mutta ei sieltä tule kuin pakokaasua. Ja lisää ihmisiä. Puolet etsii vain helpotusta aurin-gon porotukselta – esitelokerikkoon ei ole ikinä kohdistunut näin paljon mielenkiintoa, se on ainakin varma. Joskus saattaa men-

nä viikkoja ilman täydennystarvetta, mutta yhtäkkiä *Näin suojaat kotisi varkailta ja Nettiostoksille turvallisimmiin mielin – avainasiat haluttuun* ovat loppuneet. Esitteiden luona on tälläkin hetkellä tungosta – selvästi turisteja, enimmäkseen kiinalaisia.

Woods vilkaisee seinäkelloa. Vielä kaksikymmentä minuuttia ennen kuin voi pitää tauon. Turistit keskustelevat nyt innokkaasti esitteiden luona. Yksi heistä viittaa kohti Woodsia, ja yksi naisista näyttää yrittävän kerätä rohkeutta lähestyä. Woods ojentautuu täyteen arvovaltaansa, ja kun pituutta on 188 senttiä ja painoa sata kiloa, habitus on monellakin tapaa vaikuttava. Ei hän toki *varsinaisesti* yritä lannistaa naista, mutta hän tietää valitettavasti kokemuksesta, että näihin kysymyksiin löytyy useimmiten vastaus alkeellisistakin kartoista. Hän on tosiaan vuosien varrella ennättänyt saada tarpeekseen epävirallisista turistioppaan hommista.

Hän pelastuu täpärästi. Juuri kun kiinalainen nainen alkaa lähestyä tiskiä, puhelin soi. Soittaja on vaihteessa työskentelevä nainen – tämäkin siviili, joku Marjorie. Ehkä hänkin on vetänyt lyhyen korren.

”Ylikonstaapeli Woods – voisitteko ottaa tämän? Olen yrittänyt rikospoliisia, mutta ketään ei ole paikalla. Edith Launceleveltä soitetaan.”

Woods ottaa kynänsä ja tuntee ärtymyksen sävähdysten siitä, ettei ole ikinä osannut kirjoittaa paikan nimeä. On siinäkin idea, nimetään college jonkun sellaisen mukaan, jonka nimeä kukaan ei osaa kirjoittaa.

”Hyvä on”, hän huokaisee. ”Yhdistä vain.”

Hän kohottaa kätensä mahtipontisesti kiinalaiselle turistille niin kuin hänellä olisi poliisimestari langan päässä.

”Oliko ylikonstaapeli Woods? Jancis Appleby puhelimesta, Edith Launceleve Collegesta.”

Ääni oli sellainen, joka saa kuulijan suoristamaan selkensä.

”Miten voin auttaa, neiti Appleby?”

”Minulla on professori Hilary Reynolds langan päässä.”

Jancis Appleby lausuu sen ikään kuin jopa Woodsin kaltainen käskyläinen olisi kuullut nimen. Niin kuin itse asiassa onkin, mutta juuri tällä hetkellä hän ei kuollakseenkaan muista, missä yhteydessä...

”Rehtori”, Appleby sanoo rivakasti. ”Jos vaikka olette sattunut unohtamaan. Hetki vain.”

Siinä on kieltämättä kummasteltavaa. Että oikein *rehtori*? Mikä ihme muka on niin tärkeää, että itse rehtori pirauttaa? Mitä rouva rehtori edes tekee kansliassa viikonloppuna?

Linja naksahtaa taas eloon.

”Ylikonstaapeli Woods?”

Se ei ollut hänen odottamansa naisen ääni, ja seuraavat sanat menevätkin ohi, ennen kuin muistuu mieleen, että Hilary voi olla myös miehen nimi.

”Anteeksi, voisitteko toistaa?”

”Sanoin että pahoin pelkään, että joudun ilmoittamaan, että täällä collegessa on sattunut opiskelijaan liittyvä välikohtaus.”

Woods siristää silmiään; ”välikohtaus” kattaa laajan kirjon pahoja tekoja murhista arkipäiväisyyksiin.

”Millaisesta välikohtauksesta mahtaa olla kysymys, sir?”

Hienostunut, kouluja käynyt, mutta samalla aavistuksen ärtynyt hengenveto. ”Vakavasta välikohtauksesta, ylikonstaapeli. En valitettavasti ole valmis sanomaan muuta tässä vaiheessa. Voisitteko yhdistää puheluni rikoskomisario Fawleylle?”

Myös Boars Hillissä on kuuma, mutta jollain tapaa täällä tuntuu paljon siedettävämältä. Osasy on epäilemättä korkeus, mutta kymmenmetrinen uima-allas ja hyvin varusteltu allasbaari aut-

tavat ehdottomasti asiaa. Nekin liittyvät korkeuteen, vähän toisenlaiseen vain. Ei tarvinnut olla ammatiltaan rikostutkija pääteläkseen osoitteesta, millainen talo luultavasti olisi, mutta Gareth Quinn oli joka tapauksessa hiljaisen vaikuttunut nähdessään, mitä paljastui takorautaisen portin hiljaa auetessa hänen varta vasten siistityn Audi A4:nsä edessä. Varmaan hehtaarin verran nurmikkoa (myös varta vasten siistittyä, vaikka sitä hän ei voinut tietää), symmetrisesti kuvioitu puutarha, appelsiinipuita ja muutamia monikäyttöisiä piharakennuksia, kuten kiinteistövälittäjä luultavasti olisi sanonut, mutta ne oli rakennettu syrjemmäs, etteivät vain veisi huomiota uuspalladiolaiselta linnalta ja rikkosi sieltä avautuvaa loputonta näköalaa. Alempana näkyi harmi kyllä nostureita, mutta muuten kirkontornit uinuivat laakson väreilevässä helteessä juuri sellaisina kuin Matthew Arnold näki ne 1800-luvulla.

Kun Quinn tapasi Maisien, hänellä ei ollut mitään käsitystä siitä, kuinka rahakkaita Maisien vanhemmat olivat. Ensi näkemältä Maisie oli vain yksi niistä tytöistä, joilla oli poninhäntä ja ranskalainen manikyyni ja napakat vokaalit. Quinn kutsuu heitä avokadoiksi: kypsä, valmiita ja vihreitä. Tosin tämä tapaus ei ollut ihan niin vihreä, että olisi ollut valmis menemään sänkyyn Quinnin kanssa ensitreffeillä, ja niiden ennenkuulumattomien kymmenen päivän aikana, jotka siihen pisteeseen pääseminen lopulta vei, Quinn huomasi, että Maisiessa oli huomattavasti enemmän syvyyttä kuin samalla muotilla valetuissa edeltäjissään. Maisie sai hänet nauramaan ja kuunteli mutta ei päästänyt häntä vähällä. Hän huomasi joutuvansa pukemaan sanoiksi, *miksi* hän ajatteli niin kuin ajatteli, ja yllättyvänsä siitä välillä jopa itse. Hän ymmärsi myös – tämäkin oli kohtalaisen ennenkuulumatonta –, että hän itse asiassa piti Maisiesta niin vuoteessa kuin sen ulkopuolella. Ja vaikka hän on aina saanut lähes anafylakti-

sen reaktion ajatellessaan tyttöystävänsä vanhempien tapaamisista, hän paitsi suostui tapaamiseen on myös *edelleen* täällä, siitäkin huolimatta, että hän sopi Maisien kanssa jo aikaa sitten, että nyt lähdetään. Naudanliha oli mureaa, viini viimeisen päälle, ja Ted ja Irene Ingram eivät toden totta olleet sellaisia kuin päältäpäin olisi voinut luulla. Rahakkaita toki, mutta he eivät ujostelleet sen näyttämistä, ja se oli Quinnan mielestä kaikkea muuta kuin ongelma. Miehet kiertelivät ja kaartelivat brexitin sudenkuoppaa runsaan puolituntisen ennen kuin Ingramilta lipsahti, kummalla puolella hän oli, minkä jälkeen heidän ei enää tarvinnut pidätellä tunteitaan vaan yhteinen sävel löytyi niin kuin kahdella samalla puolella olevalla sorretulla ainakin. Oxfordissahan euroskeptikot olivat lähestulkoon parialuokkaa.

Kaiken kaikkiaan Quinn oli siis nauttinut olostaan ruhtinaallisesti. Siinä vaiheessa, kun puhelin soi, hänen aivojensa perukoille on jopa ilmestynyt pikkupiru supattamaan, että Maisie on Ingramien ainoa lapsi ja että jos kerran appivanhemmat ovat väistämättömiä, nämä kaksi eivät ehkä olisi kovinkaan huono vaihtoehto. Pöydällä on nyt pullo vuoden 1996 Sauternesia ja laatikko havannasikareita, ja Quinn on livauttanut autonavaimensa Maisielle. Ja kuten Maisien ilmeestä saattaa päätellä, sekin on melko ennenkuulumatonta. Hän vilkaisee Quinnia, kun puhelin soi: tätä soittoääntä Quinn käyttää työpuheluihin.

Kurottaessaan puhelinta Quinn antaa katseensa kiertää pöydässä ja hymyilee syyllisen näköisenä. ”Olen tosi pahoillani – ei sieltä soitettaisi, jos se ei olisi tärkeää.”

Ingram huitaisee vähättelevästi. ”Totta kai. Maisie selitti, että näin saattaa käydä. Ymmärrän täysin. Teet tärkeää työtä.”

Irene Ingram työntää tuoliaan tahdikkaasti taaksepäin, ja Maisie nousee. He alkavat raivata pöytää Quinnan suunnatessa puutarhan perukoille. Ehkä hän tekee sen siksi, että yhteys on

siellä parempi, tai ehkä hän tekee sen siksi, ettei Maisien isä kuulisi, kun hän vastaa nykyisellä arvollaan.

Vielä pari metriä, sitten hän lopulta vastaa.

”Rikoskonstaapeli Quinn.”

”Woods täällä.” Quinn kuulee taustalla liikenteen, Woods on varmaan päivystystiskillä. Hän pyytää laimeasti anteeksi Quinin lauantain pilaamista, mutta äänensävyistä kuulee selvästi, että jos Woods kerran ei saa vapaata viikonloppua, miksi rikospoliisin väkikään saisi.

”Edith Launceleven rehtori soitti juuri tänne ja pyysi Fawleyta.”

Quinn kurtistaa kulmiaan. ”Entä päivystävä komisario?”

”Kokeilin jo. Ei onnistu. Pahoittelut.”

”Okei, eli –”

Woods keskeyttää. ”Olisin soittanut Gislinghamille, *kun hän kerran on rikosylikonstaapeli*, mutta hänhän on muualla keskiviikkoon...”

Quinn ohittaa tölväisyn. Hän on tottunut ei-kovinkaan-hienovaraiseen piikittelyyn siitä, että hänet on alennettu. Hän olisi voinut hankkia siirron mutta päätti olla hankkimatta, vaikka tiesi hinnan: niin makaat kuin petaat. Ja rohkeimmat koiranleuat ovat tietenkin nauttineet suuresti juuri noiden sanojen käyttämisestä. Mutta hän sai syyttää vain itseään: kulli oli vienyt miestä, ja hän oli ryhtynyt suhteeseen epäillyn kanssa. Sellaisesta voi saada potkut, joten hänellä kävi tuuri. Mutta vielä hän heille näyttää ja hankkii natsansa takaisin. Se on vain ajan kysymys. Itse asiassa – mistä sen tietää? – ehkä tämä puhelu on kullanarvoinen tilaisuus. Nyt kun Gis on poissa, voisi olla kunnan sauma näyttää, mistä hänet on tehty.

”Ei mitään”, hän sanoo kepeästi. ”Kerro, mikä homma?”

Kun Woods on sanottavansa sanonut, tilaisuus ei vaikuta enää aivan 24 karaatin arvoiselta, mutta turha sitä on Ted Ingramille

kertoa. Hän saa olla siinä uskossa, että tämä on megatärkeä ja huippusalainen murhajuttu, joka vaati uraohjuksen huomion. Sellaisen miehen, kuiskaa pikkupiru, joka olisi Ingramille oikea unelmavävy. Quinn ryhdistää hartiansa, nostaa leukaa ja suuntaa nurmikon poikki takaisin uima-altaalle.

* * *

Adam Fawley
7. heinäkuuta 2018
14.35

Puhelu Quinniltä on suurin piirtein viimeinen asia, jota olen odottanut. Hän on tänään käymässä tyttöystävänsä vanhempien luona – esitti kovasti välinpitämätöntä asian suhteen, mikä mielestäni viittaa päinvastaiseen, mutta sellainen hän on. Hän on si- jaistanut Gisiä, mutta meillä ei ole mitään isoa tutkintaa käynnissä tällä hetkellä, ainakaan mitään niin isoa, että se edellyttäisi viikonloppupuhelua. Olisi voinut kuvitella, että Quinn nauttisi täysin siemauksin omien päätöksiensä tekemisestä, vaikka teroitinkin hänelle, että asema on vain epävirallista tuuraamista, eikä mikään määräaikainen virkasuhde.

Olemme kaikki edelleen ruokasalissa, kun Quinn soittaa. Iltapäivä on saavuttamassa uneliaan vaiheensa, tosin Alexin isä on edelleen pirteä – suulaampi kuin vuosiin. Olen aina pitänyt Stephenistä. Se on appivanhempien paradoksi: he ovat samankäisiä kuin omat vanhemmat, heidät saattaa tuntea melkein yhtä hyvin, mutta hyvällä tuurilla – ja sellainen minulla on käynyt – he ovat tukena eivätkä kuitenkaan ärsytä. Saattaa toki johtua siitä, etteivät he tiedä kaikkein tehokkaimpia ärsytykeinoja.

Kun puhelin soi, Alex vilkaisee minua huolestuneena, mutta ei sano mitään. Hänen toinen kätensä lepää mahalla ja toisella

kädellä hän näprää lautasliinaa. Hän alkaa olla väsynyt. Minun täytyy alkaa keplotella vieraita tekemään lähtöä.

Otan puhelun vastaan patiolla.

”Quinn? Mitä nyt?”

”Pahoittelut että häiritsen, pomo. Olen menossa Edith Launceleveen, Ev tulee myös, yhytän hänet paikan päällä. Siellä on satunut joku välikohtaus, jossa on opiskelija mukana.”

Kurtistan kulmiani – tiedän, että Quinn on ylivarovainen eikä halua tyriä mitään tällä hetkellä, mutta onko hänen tosiaan pakko soittaa tästä minulle? Mutta sitten muistan, että suurin osa opiskelijoista on jo lähtenyt lomalle, eikä siis luultavasti ole kyse tavanomaisesta kandiopiskelijoiden kännidraamasta, jossa oksennellaan ja huudetaan kovaan ääneen.

”Mitä siellä on tapahtunut?”

”En tiedä vielä.”

”No miksi –”

”Ilmeisesti rehtori pyysi nimenomaan sinua. Hänen nimensä on Hilary Reynolds. Kuulostaako tutulta?”

Jollain tapaa, hyvin hämärästi – joku konferenssi pari vuotta sitten?

”Googlasin hänet”, Quinn sanoi, ”ja ilmeisesti hän on joku kuuluisa ihmisoikeusjuristi.”

Olin oikeassa – se *oli* se konferenssi –

”Hänet on juuri nimitetty parlamentin asiantuntijapaneeliin, jossa pohditaan elinkautistuomiota. Tiedäthän, siihen jossa Bob O’Dwyer on.”

Sekin vielä: Robert O’Dwyer on poliisimestari. Mutta kaikki kunnia Quinnille, että tarkisti eikä laukannut paikalle Yksinäisenä ratsastajana.

”Okei, täytyy ensin viedä appivanhemmat kotiin, mutta pääsen paikalle noin tunnissa.”